

DOM

SZÖVETSÉG
HARMADIK KÖNYV

DOM

S.J. TILLY

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
S.J. Tilly: *DOM*
First published by S.J. Tilly LLC in 2023

Translation rights arranged by Sandra Dijkstra Literary Agency

Fordította
Puskás Tímea

Szerkesztette
Kónya Orsolya

Borítóterv
Lori Jackson Design

ISBN 978-963-636-942-2

Minden jog fenntartva

Copyright © S.J. Tilly 2023
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Puskás Tímea 2026

Felelős kiadó a Kossuth Kiadó Zrt. elnök-vezérigazgatója
A kiadó az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének a tagja
Műszaki vezető Papp Miklós
Nyomdai előkészítés Csermák Annamária
Korrektor Kütsön Nikoletta, Szilasi Éva
www.kossuth.hu / kiado@kossuth.hu

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben
A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
Felelős vezető: Balla László vezérigazgató
www.gyomaikner.hu

Kedves Olvasó!

Ez a könyv egy felnőtteknek szóló sötét maffiarománc. Szemléletesen ábrázolják benne az erőszakot, a halált és az emberrablást. Szintén tartalmaz leírásokat múltbeli érzelmi traumákról és fizikai bántalmazásokról. Előfordulnak megkérdőjelezhető konszenzuson alapuló szexuális tartalmak és szélsőséges zaklatási esetek. Valamint adott egy férfi, aki alapvetően egy két lábon járó *red flag*. Kérlek, hogy eme információk birtokában és óvatosan haladj tovább!

A rokonságba beleszületünk.
A családot mi választjuk magunknak.

PROLÓGUS

Val (9 éves)

Furcsa, milyen nagy zajt tud csapni ilyen sok ember anélkül, hogy beszélnének.

Cipősarkak kopognak a padlón. Suttogva kérnek *elnézést*. Szoknyák anyaga suhog.

Az ujjaim a fekete szoknyámba gabalyodnak.

Anya azt mondta, hogy újonnan vette, de tudom, hogy nem így van. *Olyan* a szaga, mint a boltnak, ami tele van más emberek régi holmijaival. De jó sokáig ráztam. És szerintem kijött belőle a szag. Nagyjából.

Szorosabban markolom az anyagot.

A legtöbben körülöttem felnőttek, és tudom, hogy másképp öltöznek, mint a gyerekek, de mégis... ide nem illőnek érzem magam. Mintha nem tartoznék ide. De ez butaság, mert...

– Valentine! – sziszeg anya.

Lepillantok, és rájövök, hogy véletlenül felhúztam a térdemről a szoknyámat. Még azelőtt, hogy meglátnám, megérezem a mozdulatát, és sikerül időben elhúznom a karomat, hogy elkerüljem a csípést.

Nem merek felnézni rá. Tudom, hogy összehúzott szemmel figyel, mint mindig. Ezért gyorsan visszasimítom a helyére a szoknyámat, kihúzom magam, és az ölembe teszem a kezemet.

A templom padja kemény a fenekem alatt, és le kell küzdenem a késztetést, hogy mocorogjak.

Először vagyok temetésen.

A templom hatalmas. Sokkal nagyobb, mint bármilyen épület, ahol eddig jártam. És pont úgy néz ki, mint a filmekben. A plafon szörnyen magasan van, és színesek az ablakok. A feketébe öltözött emberek fojtottan beszélgetnek. Előkelő virágkoszorúk állnak a fényes koporsó két oldalán. Előtte hatalmas portré van kiállítva apáról, aranykeretbe foglalva.

Elég idős vagyok hozzá, hogy értsem, mi történik, mi az a halál. Minden olyan, mint ahogy képzeltem. Csak nem tudom, hogy anyával miért hátul ülünk. Nem elől kéne lennünk? Az első sorban? Nem ott kéne a családnak ülnie? Annak ellenére, hogy apa nem élt velünk – mivel elfoglalt üzletember volt –, még mindig egy család vagyunk. Mindig azt mondta nekem, hogy egy család vagyunk.

Összeszorul a torkom, elkapom a tekintetemet apa mosolygó arcáról, és a kezemre nézek. Az ízületeim kifehérednek, ahogy összepréselem az ujjaimat.

Meg akarom kérdezni anyától, hogy előrébb mehetünk-e pár sorral, de azok a helyek már mind foglaltak. És mostanában extrautálatos volt, így rossz ötletnek tűnik kérdezősködni.

Emlékszem, az egyik tanárunk azt mondta, mindenki más-hogy birkózik meg az érzéseivel. De nem tudom, hogy anya szomorú-e apa miatt, mert egyáltalán nem sírt.

Én viszont igen.

Hiányzik. Hónapok óta nem láttam. És legutóbb...

Ahogy rá gondolok, valami összefacsarodik a mellkasomban.

Legutoljára, amikor anya még aludt, készített nekem mogyoróvajás szendvicset reggelire. Finom volt. Magának is csinált egyet, és leült velem a gyerekasztalhoz. Amikor már megettük a felét, megkérdeztem tőle, hozzá költözhettek-e.

Anya mérges lett volna, ha hallja, mit kérdezek, így suttoztam.

Minden bátorságomat össze kellett szednem. De apa szeretett. Mindig azt mondta.

Viszont amikor ezt szóba hoztam, eltűnt a mosoly az arcáról.

Úgy nézett rám, hogy belesajdult a szívem. Közelebb csúsztam hozzá a székemmel, és még halkabban csak ennyit mondtam:

– *Kérlek!*

Halk nyöszörgés ragad a mellkasomban, amikor eszembe jut, hogyan rázta a fejét.

Anyira szerettem volna, ha igent mond...

Biztos voltam benne, hogy ha alkalmam lenne feltenni a kérdést, beleegyezne.

Hisz azt mondta, hogy szeret.

De nem egyezett bele.

Csak rázta a fejét.

Újra könnyek gyűlnek a szemembe, és igyekszem kipislogni őket, ezért nem veszem észre a csípést, amint a karom hátsó, puha részét támadja.

Megugrom, *keményen* összeszorítom a szám, és csapdába ejtem a kiáltásom, ami ki akar belőlem szökni.

Akarattal elnyomom a szűrő fájdalmat, majd előreszegezem a tekintetemet, apa fényképére.

Ugyanolyan színű a hajunk. Az övé őszes, de mindig azt mondta, hogy fiatalabb korában pont olyan volt, mint az enyém. Különféle barna árnyalatok. Dús és egyenes. Egy középiskolás képet is mutatott magáról. Még nem vagyok annyi idős, de igazat mondott. Ugyanolyan a hajunk.

Azon gondolkodom, megtarthatom-e azt a nagy fotót. Tudom, hogy csak a temetés miatt ekkora, de a keret nagyon szép, és szeretném hazavinni.

A templom ajtaja hangosan döndül mögöttünk, ahogy valaki becsukja, és egy hosszú köpenybe öltözött férfi sétál a terem elejére.

Nyelek egyet.

Anya elmagyarázta, hogy apa szíve megállt. Hogy szinte azonnal vége lett, az egyik pillanatban még élt, a másikban pedig halott volt. De nem tudom eldönteni, hogy ez jó vagy rossz. Tényleg jobb, hogy csak úgy elment? Boldog vagyok, hogy nem fáj neki. Azt nem akarnám. De nem lett volna jobb, ha tudja? Lehet, ha tudta volna, még egyszer utoljára hazajött volna. Lehet, hogy megengedte volna, hogy csak egy kis ideig vele éljek.

A köpenyt viselő férfi int, és beszélni kezd. Biztos mikrofon van rajta, mivel hangosan visszhangoznak a szavai. Örülök neki, mert messze vagyunk, de hallani szeretném.

Mindenkit üdvözöl, és valamilyen hazahívásról kezd beszélni. Nem igazán értek mindent, de valamit tévesen mond.

– Túlélte felesége, Barbara, és két gyermeke, King és Aspen.
– A hangja megtölti a templomot, ahogy az első sorban ülő három ember felé int.

Ez tévedés!

Apa nem...

Mi vagyunk a családja.

Én vagyok a gyereke.

Felnézek anyára, de egyenesen előre mered, és ráng az állkapcsa, ahogy összeszorítja a fogait.

A termet továbbra is betölti a férfi beszéde, de már nem hallom.

Még jobban kihúszom magam, nyújtogatom a nyakam, próbálom megpillantani az embereket, akikről a férfi beszél.

Téved!

De ekkor meglátom. Meglátom az első sorban ülő férfi fejét hátulról. Magasabb, mint a körülötte lévő emberek, és a haja pontosan ugyanolyan színű, mint az enyém.

Ugyanolyan, mint apáé.

Hogyan...?

Előrehajolok, próbálom megpillantani a másikat, a lányt, de anyám a lábamra teszi a kezét. Az ujjbegye a combomba vág, egy néma és fájdalmas üzenettel, hogy maradjak nyugton.

Feleség? Apának volt felesége?

Ez mit jelent?

Megkockáztatom, hogy felnézzek anyára. Kihívóan bámul, nehogy csak egy hangot is merészeljek kiadni.

Nem teszem.

Nem mondok semmit.

Átölelem magam, és próbálom a testemben tartani a szívemet.

Mi történik?

Előrenézek, de az agyam máshol jár. A kifejezés apa arcán, amikor megkérdeztem, lakhatok-e nála. Ahogy megrázta a fejét. És csak pár havonta látogatott meg.

Pislogok, és végre felfogom, mennyi ember van körülöttünk.

Itt élt.

Az apám biztos itt lakott a városban.

Csupán húsz percbe telt a kocsitól ideig.

Egész idő alatt ilyen közel volt.

Ilyen közel volt, és csak pár havonta látogatott meg.

A torkom összeszorul.

Mindig az ő kis Valentine-jának hívott. A tökéletes kislányának. Azt mondta, hogy szeret.

És én is annyira szerettem.

De hazudott nekem.

Becsapott.

Könnyek csorognak végig az arcomon. Nem tudom, hogy apáért vagy magamért sírok.

Miért hazudott nekem?

Anya is hazudott. De ez a gondolat, ahogy jön, úgy el is száll, alig hagy nyomot.

Mindig hazug és gonosz volt. Akkor volt a legkedvesebb, amikor apa átjött. Csakhogy már nem fog átjönni. Soha többé. A felsőm ujjával megtörölöm az orromat.

Nyugodtan megcsíphet érte anya. Nincs nálam zsepi.

Az elől álló férfi mond valamit, és mindenki feláll.

Ezt is láttam a filmekben.

Felállok, leülök, letérdelek, és csendben hallgatom, ahogy mindenki fejből kántál valamit, amit nem ismerek. Mindvégig könnyek csorognak az arcomon.

Ma reggel megkérdeztem anyát, használhatom-e a sminkjét. Felcsattant, és nemet mondott.

A lehető legjobban akartam kinézni apának, de már örülök, hogy nem engedte. Elmaszatoltam volna. Legalább így, a fekete felsőm hosszú ujjá – ami túl rövid, mert idén is nőttem öt centit – csak nyirkos, nem sminkfoltos.

Még egyszer felállunk, majd a köpenyes férfi azt mondja, *menjünk, Istennel a szívünkben*, és ha az arcom nem zsibbadna annyira, fintorognék.

Nem azt mondta korábban, hogy apa már Istennel van? Ezért, ha azt mondja, hogy menjünk Istennel a szívünkben, nem olyan, mintha azt mondaná, haljunk meg?

Az élesen oldalamba nyomódó ujjtól feleszmélek, és látom, mindenki elindult, így a folyosó felé fordulok azt várva, hogy mi is indulhassunk.

Először az első sorban ülők mennek, és összeszorul a torkom, ahogy a nő, akinek fekete fátyol takarja a haját, végigsétál a folyosón a nagy ajtók irányába, amelyeket kinyitottak.

Ő biztos apa felesége.

Pár másodperccel azután, hogy ezt gondolom, rám kapja a tekintetét.

Hátralépek. Felismerem az arckifejezését. Otthon már láttam.

Utál.

Egy lány – vagy inkább nő – halad mögöttem. Nem tudom, hány éves, de ránézésre a szomszédossal lehet egykorú, aki pár éve fejezte be a középiskolát. A lány – Aspennek hívta a férfit – feszes kontyba fogta dús, barna haját.

Nem néz rám. Lehet, nem tudja, hogy itt vagyok.

De azt hiszem...

Azt hiszem, hogy ő a nővérem.

Van egy nővérem.

Amikor mellém ér, felém pillant. Vagy fölém? Az anyámra? Bárkire is néz, ugyanolyan kifejezés van az arcán, mint az anyjának.

A másik gyereke következik. De nem merek már úgy gondolni a fiúra, mint a bátyámra. Lesütöm a tekintetemet, mielőtt rám nézhetne. Nem hiszem, hogy kibírnám. Nem hiszem, hogy el tudnék viselni még egy embert, aki undorodva néz rám.

Az apám hazug.

Az anyám is hazug.

Azt hiszem, van két testvérem. De utálnak.

Nem akarom, hogy utáljanak.

Csak azt akarom, hogy szeressenek.

I. FEJEZET

Val

A papírzacskót piszkálom, amikor egy kemény test oldalról nekem ütközik.

– Vigyázz! – kiált egy mély hang a fülem mellett.

A lábammal próbálom csillapítani a becsapódás erejét, de ahogy elvesztem az egyensúlyomat, kicsúszik a kezemből a süti, és a földön landol. Ugyanekkor a bal vállamat húzó súly lezuhan, azzal minden reményem elszáll, hogy nem esem a földre.

Kínos nyikkanás tör fel belőlem, és kitárom a karomat, ahogy kétségbeesetten próbálok talpon maradni.

Bárcsak lehunyhatnám a szememet, de nyitva marad, és nézem a sok embert, akik engem bámulnak abban reménykedve, hogy az ügyetlen lány elhasal a reptéri terminálban.

De nem esek el.

Egy elképesztően erős kar fonódik a derekam köré, és a kökemény testéhez húz.

– Foglak. – Ugyanaz a férfias hang beszél a fülemben, mint korábban, de ezúttal halkán. Suttogva. Morogva. *Valahogyan.*

Leengedem a karomat, és kényszerítem a testem, hogy el-lazuljon. Többé nem kell megfeszülve várnom a becsapódásra.

– Köszönöm! – súgom, majd észreveszem, hogy nagy kezét a hasamra tette.

Egy idegen a hasamat fogja. A puha, lötytös hasamat.

Csak remélni tudom, hogy a pasi nem olyan vonzó, mint amilyennek hangzik.

– Ne köszönd, angyalom. – A keze a hasamról a derekamra siklik, és kilép mögülem, hogy mellém kerüljön. – Ha az a seggfej nem jött volna nekem, akkor nem löktelek volna el.

– Semmi gond. Én... – Többet is szeretnék mondani, de amikor felnézek a mellettem álló férfira, elfelejtem, hogyan kell beszélni.

Szentséges dugj velem tekintet!

Pislogok.

Visszaszívom. Szentséges dugj velem minden.

Az áthatóan kék szeme csak a kezdet.

Az öltönyös férfi rövidre vágott hajjal, hasonlóan rövidre vágott szakállal, és olyan széles vállal, hogy ráülhetnék, úgy mosolyog rám, mintha tényleg örülne annak, hogy belém ütött.

Mozog az ajka.

Egy árnyalattal sötétebb, mint a napbarnított bőre.

Mozgott az ajka.

– Tessék? – Elpirulok, ahogy beismerem, nem hallottam, pedig szemtől szemben állunk.

Szélesebben mosolyog.

– Megsérültél?

Az agyam egyszerűen kisül, mert a képzeletem szárnyra kel, és látom, ahogy felteszi ugyanezt a kérdést, miközben mindketten izzadtak és meztelenek vagyunk – az ágyban.

– Nem – krákokom. *Jézusom, Val! Szedd össze magad!* – Te megsérültél?

Te megsérültél?

Legszívesebben befognám a számat. Vagy a legközelebbi pad alá másznék, és úgy tennék, mintha meghaltam volna.

A férfi elvigyorodik.

– Egy ilyen kis teremtmény, mint te, még akkor sem tudna sérülést okozni rajtam, ha akarna.

Kis?

Meleg van idebent?

Nagyon meleg van idebent.

A hátamra nehezedő nyomás megmozdul, és rájövök, hogy nagy tenyerével még mindig tart.

Lejjebb hajol.

Meg fog csókolni?

Elkezdem lehunyni a szemem, majd felpattan.

Nem fog megcsókolni. Ez nem egy romantikus film. Vagy pornó.

Tovább hajol, és a tekintetem a földre siklik.

Ó, igaz, a hátizsákom.

És a sütim.

Az arcom még jobban felmelegszik.

Az agyam nem tudja, mit akar.

Elpirulok a közelségétől. Zavarba jövök attól, hogy *kicsinek* hív. Feszélyez, ahogy a hasamhoz ér. Kövérnek érzem magam attól, hogy rajtakapott sütievés közben. És felforr tőle a vérem.

A keze, ami a hátamon pihen, végigsimít a fenekemen, miközben leguggol mellettem.

És ez a véletlen érintés elég hozzá, hogy még jobban felpezsdítse a véretem.

Már rég volt, hogy egy óvatlan érintés a fenekemen elég lett volna ahhoz, hogy megfeszüljön minden izmom.

Erővel kiszakadok a transzból, és leguggolok mellé.

– Majd én – mondom, de nem nyúlok a táska felé. Lefoglal, hogy a tetovált ujjait bámuljam.

Tetovált. Ujjak.

Majdnem nyüszíték. De hála az égnek, visszafogom magam. Akkora szégyenből nem tudnék felépülni.

Imádom a tetoválásokat. Van benne valami... dögös. És bátor.

Én is mindig akartam egyet, de túlságosan nyuszi voltam ahhoz, hogy csináltassak. Félttem, hogy túl nagy fájdalommal járna, és végigsírnám. Vagy még rosszabb, hogy két perc múlva kimenteném magam, és félkész maradna.

De ez a férfi...

Összeszorítom az ajkam, és figyelem, ahogy felveszi a kettétört csokidarabos kekszet, majd a darabokat az apró, barna papírzacskóba ejti, amiben adták. Egyszerűen nem bírom megállni, hogy bámuljam.

Az egész keze ki van tetoválva. Az ujjai, a kézfeje, minden része. És amikor a szalvétáért nyúl, amit szintén elejtettem, az ingujja felcsúszik, alatta pedig még több tetoválás tűnik fel.

Megbillenek.

– Óvatosan, pöttöm! – A szabad kezével elkapja a könyökömet.

A csupasz bőrömön lévő ujjai valahogy a valóságban tartanak, de a második becenév újra fejbe kólint.

Nem kerülte el a figyelmemet, hogy korábban angyalomnak hívott. Csak nem tudtam feldolgozni.

Soha senki nem hívott máshogy, mint Valnak. Még a teljes nevemet sem használja senki.

– Jól vagy? – A férfi hangja lágyan hangzik. Nem annyira lenyűgözött, inkább aggodalmas.

Mindez túl sok.

Egymás mellett guggolva már kisebb köztünk a magasságkülönbség. De még így is magasabb nálam. Szélesebb. Nagyobb. El kell szöknöm. Ha még egy pillanatig a közelé-

ben maradok, pocsolóvá olvadok. És azt senki nem akarja látni.

– Kö... köszönöm! – A táskám felé nyúlok, de megelőz. A pántba akasztja a sütit tartó kezének kisujját, és könnyedén felemeli.

– Szívesen. – A tekintete a csupasz térdemre villan, és lejjebb húzom a szoknyám alját, hogy eltakarjam a felfedett bőrt.

Megköszörüli a torkát. Nem kéne ilyen szexinek lennie, de az.

Csábító, hogy kivillantsam a térdem, de a férfi feláll. És a könnyökömet markoló kezével felhúz.

– Mennyi időd van a repülőútig?

– Ööö... , azt hiszem, harminc perc múlva megnyitják a kaput. Lejjebb hajtja a fejét.

– Tökéletes. Az enyémet is.

– Tökéletes? – kérdezem, miközben magával húz, és a keze visszacsúszik a derekamra.

– Tartozom egy sütivel és egy hátizsákkal. Harminc perc pont elég lesz. – Olyan mély és dörmögő a hangja, hogy elvonja a figyelmemet a szavairól.

– Hátizsák? – ismétlem, és hagyom, hogy végigvezessen a repülőtér folyosóján.

Már hozzászóltam a magas férfiakhoz. A féltestvérem, King szinte egy óriás, de legfeljebb két centivel magasabb ennél a férfinál. Viszont a sokkal hosszabb lába ellenére az én tempóban sétál.

Ez csodás, hisz nem kell kocognom, hogy tartsam vele az iramot. De azt kívánom, bárcsak magamon hagytam volna a cuki, telitalpú magas sarkút, mielőtt átmentem a biztonsági ellenőrzésen, ahol átvettem egy teniszcipőt. Ahogy lepillantok, megállapítom, hogy a cipője illik a drága szerkőjához. Ami azt jelenti, hogy ő nem teniszcipőben van.

– A háború áldozata lett – válaszol a kérdésre, amit már elfelejtettem, és maga előtt tartja a hátizsákomat.

Elkerekedik a szám, és már látom, miért esett le a vállamról. A belevarrt csat alatt a vastag pánt elszakadt.

Kifújom a levegőt.

– Már számítottam rá.

– Számítottál rá, hogy egy kétbalkezes fajankó neked ütközik, és tönkreteszi a cuccodat?

Felpillantok rá, és ő is engem néz. Az arcom még mindig ég az első alkalomtól, amikor összeakadt a pillantásunk, így nem aggódom, hogy mennyivel lehet most pirosabb.

– Egy örökkévalóság óta megvan az a táska. Már számítottam rá, hogy tönkremegy.

– Hmm. – Bólint, majd jobbra húz. – Nos, mivel én vagyok a kárért felelős fél, így ragaszkodom hozzá, hogy újat vegyek.

Elolvasom a bolt nevét, ahova be akar csalni, és behúdom a keziféket.

– Nem.

– De igen.

– Ez a hely túl drága – próbálom mondani, de nem enged el, maga előtt tol.

Még az árakra sem nézek, mégis tudom, hogy egy ilyen helyen a hátizsák tízszer annyiba kerül, mint amennyit a régi ért.

Csatát veszve belépek a boltba, és nem lep meg, hogy rajtunk kívül nincsenek vevők. Mivel senki nem hajlandó ilyen nevetségesen magas összeget adni egy szimpla hátizsákért.

– Jó napot! – köszönt minket a pult mögött álló hölgy. – Segíthetek valamiben?

– Nem – mondom, ahogy a mellettem álló férfi felemeli a viseltes táskámat.

– Szükségünk lenne egy új hátizsákra. Ha lehet, ugyanebben a méretben. Lehetőleg erősített vállpánttal.

Az utolsó mondatnál lenéz rám.

Elfojtom a mosolyom, és élvezem, ahogy incselkedik.

– Nem hagyhatom, hogy ezt tedd.

– De megtehetem, és meg is fogom, angyalom.

Pislogva nézek rá.

Dús hajam kicsit a vállam alá ér, amit egyszerű lófarkokba fogtam. A sminkem valószínűleg már félig leolvadt az arcomról. Az élénksárga, megkötős ruhám mély nyakvonala illetlenül sokat mutat a dekoltázsomból.

Semmi angyali nincs a megjelenésemben.

A hallgatásomat beleegyezésnek véve elfordul a fal felé, amerre az eladó mutatott.

– Milyen színben? – kérdezi a férfi, és felemeli a táskámat, hogy mutassa, nincs ugyanolyan árnyalatú zöldben.

Felsőhajtok.

– Jó lesz a fekete.

– Arany vagy ezüst? – kérdezi a fém díszítés színét, de én arra figyelek, hogy már nincs nála a sütim.

Kidobta? Hogy csinálta anélkül, hogy észrevettem volna?

– Arany – válaszolja meg a saját kérdését, és felsimít a hátamon.

Végigsimít a nyakam köré csatolt vékony aranyláncon és az apró szív medálon, ami róla függ.

Libabőr borítja be a karomat. És még rosszabb lesz, amikor feljebb csúszik a keze, és a hüvelykujjával megsimítja a szív alakú fülbevalómat.

Amikor úgy érzem, fél percre vagyok egy szívrohamtól, leveszi rólam a tetovált kezét.

Nem kérdez többet, nem egyeztet velem. Felemeli a csillogó, arany díszítéssel ellátott fekete táskát, és a kasszához viszi.

Elfogadva a veszteségemet, és azt, hogy meg fogja nekem venni, utánaszaladok.

Ha ki tudom venni a kártyámat a szakadt táskámból, lehet, hogy gyorsan hozzá tudom érinteni a terminálhoz, és kifizetem az istentelen összeget, mielőtt ő megtehetné.

Nem engedhetem, hogy egy idegen fizessen helyettem.

Mire utolérem, már a kasszánál van. Mintha tudná, mit tervezek, amikor az elülső, cipzárás rész felé nyúlok, amiben a pénztárcám lapul, a mellkasához öleli a táskát.

A hölgy beolvassa a vonalkódot, és megjelenik az ár a képernyőn.

– Szentséges ég! – kiáltom nem túl elegánsan, majd húzni kezdem a férfi karját, miközben figyelmen kívül hagyom, milyen selymes a kezem alatt az öltönye. – Kérlek, hadd fizessem ki én! – Nyelek egyet, amikor az összegre gondolok. – Vagy még jobb lenne, ha megtarthatnám a szakadtat. Jó az.

Nem azért, mert nem engedhetem meg magamnak. Csak... spórolós vagyok.

A férfi rám néz a válla felett, és felvonja sötét szemöldökét.

– Mindig ilyen makacs vagy, Valentine?

Amikor meghallom, ahogy kimondja a nevemet, a teljes keresztnévemet, elég ideig ledöbbsent, hogy oda tudja adni a kártyáját a kasszásnak.

– Mégis honnan...? – Lenézek a mellkasához ölelt táskámra.

Á, igen. Az orra előtt lévő, élénksárga, táskára akasztott névtábla, amire gondosan felírtam a nevemet: Valentine Gandy.

A szégyen újabb hulláma árasztja el a testemet. Valami azt súgja, ő nem írja rá a nevét a poggyászára. Valószínűleg csak össze-

húzott szemmel rámered a táskájára, amivel megüzeni, hogy merjen csak elveszni.

Míg befejezi a tranzakciót, felállok, és alaposan végigmérem. A fekete bőrcipőjét és sötétkék öltönyét. A kanyargó, fekete tetoválásait, amik kinyúlnak a gallérja alól, és a tarkójánál bemásznak a haja alá. Ahogy megfeszül a válla a kék anyag alatt. Milyen kicsinek érzem magam mellette... De nőies módon, nem jelentéktelen értelemben.

Papírzörgés tereli vissza a figyelmemet a pult felé.

Az eladó kiveszi a táska alakját megőrző, tömőanyagként szolgáló papírt. Mielőtt aggódni kezdenék, hogy a férfi átpakolja a cuccaimat az új táskába, leteszi mellé a szakadtat, és hátralép.

– Köszönöm – mondja mély hangon, velem egy időben, mire elmosolyodik.

Megint. Ez alkalommal is ijesztően jóképű, pont mint először.

Finoman megrázom a fejemet.

– Miért köszönöd meg nekem?

– Csak. – A hátizsák felé int a fejével. – Az anyám megölne, ha azt hallaná, hogy elszakítottam egy szép hölgy táskáját a reptéren, és nem vettem neki újat. – Mintha a szám eltátogná a *szép hölgy* szavakat, de még nem fejezte be. – Akkor is megölne, ha átnézném a dolgaidat, ezért tiéd a megtiszteltetés.

Ide-oda kapkodom a fejem a férfi és a pulton pihenő táskák között.

– Ha jól sejtem, nem tudlak meggyőzni, hogy vidd vissza.

Megrázza a fejét.

– Nem veszik vissza.

Az eladórá vándorol a tekintetem, de úgy tesz, mintha nem hallana minket. Ezért nem tudom, hogy a pasi igazat mond, vagy sem.

Összeszorítom a szám, majd sóhajtok.

– Elég parancsolgatós vagy, nem igaz?

A férfi hangosan, teli torokból nevet, ami a csontjaimig hatol.

– Nem hiszem, hogy nevezett valaha bárki is parancsolgatósnak, de nem tévedsz.

Csücsöríték, és hiszek neki.

Úgy teszek, mintha nem nézne, miközben mindent gyorsan át pakolok az új táskába. Csendben élvezem a sok zsebet, cipzárt és a minőségi anyagokat. Még mindig elképesztő az ára, de legalább prima darab.

Legutoljára a névtáblát veszem le a régi táskáról, és beteszem az egyik belső zsebbe. Ha ezt az új, *felnőtt* táskát fogom használni, akkor új, *felnőtt* szokásokat alakítok ki mellé.

Behúdom az utolsó cipzárt, felveszem a vállamra, majd a férfi felé fordulok. Pontosabban, a mellkasa felé.

Felemelem a fejemet.

– Még egyszer köszönöm. Teljesen szükségtelen volt, de így is értékelem.

– Bármikor, Valentine.

Beharapom az ajkam.

– A barátaim Valnak hívnak.

A szája sarkában mosoly bujkál, majd kinyúl, leveszi a vállamról a táskát, és a saját vállára kanyarítja.

Az agyam ettől annyira megkavarodik, hogy nem kérdőjelezem meg, miért ő viszi a táskámat. És amikor felém nyújtja a kezét, hozzásimítom a tenyeremet.

– Dominic Gonzalez. – A kezem köré fonja az ujjait. – De a barátaim Domnak hívnak.